

Ο τελευταίος γεωργός (ιστορικό μυθιστόρημα)

Το τελευταίο βιβλίο της τριλογίας ιστορικών μυθιστορημάτων της καταξιωμένης συγγραφέως Γιώτας Κριλή αποκλειστικά στον Κόσμο

Γιώτα Κριλή

Μέρος δεύτερο

Ματωμένες γειτονίες-59

Στο γυρισμό, πήρε την οδό Αθηνάς και σταμάτησε έξω από το Δημαρχείο. Το προσωπικό είχε ανασκουμπωθεί και το στόλιζε. Δέσποζε η εικόνα του βασιλιά Κωνσταντίνου. Οι ελληνικές και οι γαλλικές σημαίες, αναρτημένες, σείονταν με το απαλό αγέρι. Το απόγευμα στις πέντε η ώρα θα γινόταν η δεξίωση του Γάλλου ναυάρχου Φουρνέ του συμμαχικού στόλου της Μεσογείου. Έφτασε στο σπίτι και διάβασε ένα παραμύθι στην Ειρήνη. Ντάντεψε και την Ελευθερία και χάρηκε η γιαγιά της η Ασπασία. Ο καπετάν Ροκάκης τον ρώτησε αν θα πήγαινε στην εκδήλωση.

– Βεβαίως και θα πάω. Μοναδική ευκαιρία για μας του Φιλελεύθερους να δώσουμε το παρών.

– Θα ερχόμουν κι εγώ αλλά δεν με βαστάνε τα ρημάδια τα πόδια.

– Δεν πειράζει, καπετάνιε. Θα σ' αντιπροσωπεύσω και θα σ' ενημερώσω σχετικά.

Έφυγε νωρίς για να πιάσει καλή θέση. Όμως όταν έφτασε, ο μπροστινός χώρος του Δημαρχείου ήταν ήδη πιασμένος. Στριμώχτηκε και κατάφερε να σταθεί σε μέρος από όπου μπορούσε να κόβει την κίνηση. Κοσμοσυρροή. Η οδός Αθηνάς και όλες οι πάροδοι κατακλύζονταν. Χάρηκε ο Ηρακλής. Η παρουσία της ισχυρής γαλλικής δύναμης στην πόλη ενθάρρυνε τον αθηναϊκό λαό να απηφήσει την τρομοκρατία των γερμανόφιλων βασιλοφρόνων και να εκφράσει αυτοπροσώπως την ευγνωμοσύνη του στον ένδοξο ναύαρχο για την ασφάλεια που παρείχε στην Ελλάδα. Πρόσεξε έναν κύριο που σήκωσε το καπέλο του και τον χαιρετούσε. Του ανταπόδωσε το χαιρετισμό συγκινημένος. Ήταν ο «προφέσορας». Δεν είχε εκδηλωθεί ως βενιζελικός στο καφενείο. Υπερείχε η αστυνομική και η στρατιωτική δύναμη που επέβαλαν τη δημόσια τάξη. Το πλήθος αβγάταινε από στιγμή σε στιγμή. «Ξεπροβάλλουμε, όταν οι συνθήκες είναι ευνοϊκές. Σαν τα σαλιγκάρια και εμείς», είπε μέσα του χαμογελώντας. Τα πρωινά σύννεφα είχαν αφανιστεί και το φθινοπωρινό δειλινό πρόβαλλε πλούσιο.

Σε λίγο κατέφτασαν τα αυτοκίνητα του Δημάρχου Μπενάκη και του Δημοτικού Συμβουλίου. Ακολουθούσαν τα αυτοκίνητα του Δημάρχου του Πειραιά και του Δημοτικού Συμβουλίου του. Ο κόσμος ζητωκραύγαζε ενθουσιασμένος. Έπειτα

Ο επιχειρηματίας, Βουλευτής, υπουργός και δήμαρχος Αθηναίων Εμμανουήλ Μπενάκης (1843 - 1929)

έφθασαν και τα αυτοκίνητα των Προεδρείων των Εργατικών Σωματείων της Αθήνας και του Πειραιά, καθώς και του Εμπορικού Συλλόγου που έπαιρναν μέρος στη δεξίωση.

Στις πέντε η ώρα ακριβώς, φάνηκε να προχωρεί βραδέως το αυτοκίνητο του ναυάρχου με τους αξιωματικούς του στόλου, ακολουθούμενο από το αυτοκίνητο της γαλλικής πρεσβείας, ανάμεσα στον ενθουσιασμένο λαό που φώναζε: «Ζήτω η Γαλλία! Ζήτω η Αντάντ! Ζήτω ο Φουρνέ! Ζήτω ο Βενιζέλος μας! Ζήτω ο Κουντουριώτης! Ζήτω ο στρατός της Αμύνης!» Ο ναύαρχος και η ακολουθία του μπήκαν στο Δημαρχείο και αμέσως μετά βγήκαν στον εξώστη από όπου, με τα πλήκτρα ανά χείρας, χαιρετούσαν συγκινημένοι το λαό της Αθήνας για την αποθεωτική υποδοχή που τους έκανε.

Ο Πέτρος μπήκε, με το προσωπικό της γαλλικής πρεσβείας, στην όμορφη αίθουσα του Δημοτικού Συμβουλίου και ένωσε δέος. Ήταν διακοσμημένη με σημαίες, γιρλάντες, άνθη και δάφνες. Ανάμεσα στις αναρτημένες ελαιογραφίες, και η ελαιογραφία του Γάλλου φιλέλληνα Γαμβέτα.

Ο πρόεδρος Γεωργαντάς καλωσόρισε τον κύριο Φουρνέ αναφέροντας ότι η Γαλλία υπήρξε ένθερμος φίλος και προστάτης της Ελλάδος και ότι ο μεγάλος αγώνας που διεξήγαγε ήταν αγώνας υπέρ του πολιτισμού και της ελευθερίας των λαών.

Έπειτα, ο Δήμαρχος Μπενάκης απεύθυνε πρόποση και μίλησε για τους Γάλλους φιλέλληνες που τα ονόματά τους είναι χαραγμένα στην πόλη της Αθήνας.

Στη συνέχεια είπε:

«Αγαπώμεν και θαυμάζομεν ειλικρινώς την Γαλλίαν και το ναυτικόν της, το οποίον μας απέδωκεν τελικώς την ελευθερίαν συμπολεμήσαν και άλλοτε μετά των συμμαχών αυτού κατά κοινού εκθροί, περιβάλλομεν με ιδιαιτέραν ευγνώμονα στοργήν... Προπίνω εις υγείαν υμών, την ευημερίαν της Γαλλίας, και την επιτυχίαν του αγώνος των συμμαχών».

Ο ναύαρχος Φουρνέ ευχαρίστησε τον πρόεδρο και το Δήμαρχο διά την εγκάρδια υποδοχή και τόνισε:

«Μετά συγκινήσεως αληθούς παραμένομεν εις τα ιερά ύδατα της Σαλαμίνας, διότι εκεί οι αρχαίοι Έλληνες αντετάχθησαν εναντίον της βαρβαρικής επιδρομής ήτις ηπείλπη τον κόσμον. Ευχαριστώ υμάς διά την ευγενεστάτην προσφοράν σας. Η Γαλλία αγωνιζομένην, δεν μάχεται μόνον διά αυτήν. Ζήτω η Ελλάς!»

Μετά, ο αντιπρόσωπος της Λαϊκής επιτροπής των Φιλελευθέρων πρόσφερε στο ναύαρχο Φουρνέ βαρύτιμο ανάγλυφο από πεντελικό μάρμαρο παριστάμενο τη νίκη του Παιωνίου με την αφιέρωση: Προς τον Γενναίον Ναύαρχον της ηρωικής Γαλλίας, λέγοντας: «Σας προσφέρουμε τη νίκη αυτή ως σύμβολο ελευθερίας, ισότητας και αδελφότητας, δόγματα τα οποία η αρχαία Ελλάς και η Γαλλία αντέταξαν στο δεσποτισμό... και αυτή νίκη, στέφουσα τα όπλα της Γαλλίας θέλει δωρήσει στην ανθρωπότητα». (Εν αθήναις 3 Νοεμβρίου 1916)

Η έξοδος του Δημαρχείου είχε κατακλυστεί από το πλήθος που ζητωκραύγαζε. Η αστυνομία άνοιξε με κόπο χώρο για να περάσει το αυτοκίνητο του ναυάρχου και κείνος κουνούσε το χέρι αποχαιρετώντας.

Ο Ηρακλής επέστρεψε σπίτι ενθουσιασμένος. Η εκδήλωση τον είχε εγκαρδιώσει. Μια ομάδα νέων προπορευόταν στο δρόμο τραγουδώντας στα Γαλλικά τον εθνικό ύμνο της Γαλλίας, τη Μασσαλιώτιδα:

Allons, enfants de la Patrie...

Τάχυνε το βήμα του και όταν τους πλησίασε σταμάτησε εμβρόντητος. Ανάμεσά τους ήταν και τα παιδιά του, ο Σωκράτης με τη Μαρία. Ένωσε συγχυσμένος. «Κάνανε σκασιαρχείο», σκέφτηκε. Τον πείραξε που δεν τον είχαν ρωτήσει. Οι φωνές τους γοητευτικές, το τραγούδι διαχυτικό. Αναστέναξε, έκοψε το βήμα του και καθώς περπατούσε συνειδητοποιούσε ότι η Μαρία και ο Σωκράτης δεν ήταν πλέον παιδιά.

Η συνέχεια την άλλη Παρασκευή

Ο αντιπρόσωπος της Λαϊκής επιτροπής των Φιλελευθέρων πρόσφερε στο ναύαρχο Φουρνέ βαρύτιμο ανάγλυφο από πεντελικό μάρμαρο παριστάμενο τη νίκη του Παιωνίου με την αφιέρωση: Προς τον Γενναίον Ναύαρχον της ηρωικής Γαλλίας